

A TÖRVÉNY SZÖVEGE

Az 1901. július 1-jei törvény az egyesületi szerződésről

1. fejezet

1. cikkely

Az egyesület olyan megállapodás, amely által két vagy több személy ismereteiket vagy tevékenységüket megosztják, állandó jelleggel, egy adott cél érdekében, mely más, mint a nyereség megosztása. (...)

2. cikkely

A személyek által alkotott egyesületek szabadon jöhetnek létre, előzetes engedély vagy bejelentés nélkül. (...)

3. cikkely

Minden olyan egyesület, melynek alapja olyan ügy vagy célkitűzése olyan tárgy, mely nem megengedett, a törvényekkel, a jó erkölccsel ellentétes, vagy amelynek célja a nemzet territóriumának integritása, illetve a köztársasági kormányforma ellen irányul, semmis és hatály nélküli.

4. cikkely

Az egyesület minden olyan tagja, aki nem meghatározott időre társult, bármikor kiléphet abból, az addig esedékes és a folyó évi tagdíj megfizetése után, minden elmentétes értelmű záradék ellenére.

5. cikkely

Minden olyan egyesületet, mely a 6. cikkelyben szabályozott jogképességet meg kívánja kapni, alapítóinak nyilvánossá kell tenniük.

A nyilvánossá tételre vonatkozó előzetes nyilatkozatot az egyesület székhelye szerinti megyei prefektúrán vagy kerületi alprefektúrán kell benyújtani. Ennek tartalmaznia kell az egyesület nevét és célkitűzését, intézményei székhelyét és azon személyek nevét, foglalkozását, címét és nemzetiségét, akik bármely címen annak vezetésével vagy kezelésével vannak megbízva. Az alapszabály két példányát csatolni kell a nyilatkozathoz. Erről hivatalos visszaigazolást adnak a benyújtást követő öt napon belül. Az egyesület csak akkor tekinthető nyilvánosnak, amikor a Hivatalos Közlönybe csatolva az említett visszaigazolást bemutatták. Az egyesületek kötelesek minden, vezetésükre vagy igazgatásukra vonatkozó változást három hónapon belül bejelenteni, csakúgy, mint az alapszabályaikat érintő módosításokat.

6. cikkely

Minden szabályosan bejelentett egyesület, anélkül, hogy erre vonatkozóan különleges engedélyre lenne szükség, szerepelhet perbeli félként, részesülhet közvetlen adományban vagy közhasznú intézmény adományában, megszerezheti, visszatérhet szerződés útján, birtokolhatja és igazgathatja, az állami, regionális, megyei, települési és

azok közintézményei által adott szubvenciókon kívül:

A tagjai által fizetett díjat, vagy azon összegeket, amelyekkel ezeket a tagdíjakat megváltották, amely tagdíjak összege egyébként nem lehet több, mint 100 frank;

Az egyesület igazgatására és a tagok gyűlésére szánt helyiséget.

Az általa kitűzött cél megvalósítása érdekében feltétlenül szükséges ingatlanokat.

9. cikkely

Akaratlagos, alapszabály szerinti vagy bírói döntéssel kimondott feloszlítás esetén az egyesület javai az alapszabálynak megfelelően háramlanak, vagy alapszabályi rendelkezés hiányában a közgyűlés által meghatározott szabályok szerint.

Történelem – a törvényt követően

Az 1901-es és 1905-ös törvények antiklerikális indítatásúak voltak. De a felmerülő kérdésre, nem volt-e ezekben a törvényekben valami olyan elem, amit a szekták ellen való harchoz hasonlíthatnánk, nemmel kell válaszolnunk.

A tulajdon, a házasság joga és a köztársasági szuverenitás eredetileg a francia forradalom eszméi, amelyre a republikánusok 1870 és 1914 között mint örökségükre tekintettek. Úgy gondolták, hogy bizonyos katolikusok, a kongregációk tagjai, nem akarták elfogadni a civil egyesületi élet játékszabályait.

A Köztársaság nem ellenezte azt, hogy legyenek vallásos egyesületek, hiszen maga is létrehozta a felekezeti egyesületeket 1905-ben.

A laikus szemlélet, mely apránként alakult ki, három forrásból táplálkozott: az egyik az a laikus véna, mely a vallás elfojtását szorgalmazta, mivel a dogmára úgy tekintett, mint az egyéni lelkiismeret konkurensére. A másik a tiszteletadás kultúrája: a vallás szabad gyakorlásának biztosítása, minden egyes kultusz szabályainak tisztelete, de a közpénzekből való finanszírozás megszüntetése. A harmadik forrás a semlegesség forrása. A Köztársaság nem lehet felekezethez kötődő. Elvárja, hogy a vallásos kezdeményezések tiszteljék a közrendet.

A laikus szemlélet nem ment át teljes mértékben a szövegekbe. Az 1901-es törvény Waldeck-Rousseau műve. Ő egy nagy államférfi volt. Sajnálatos módon 1902-ben megbetegedett, és Combes, az erőteljesebben laicizáló politikus volt az, aki a törvényt antiklerikális módon alkalmazta.

A szétválasztás felszabadította a katolikus egyházat. A paradoxon csak az, hogy az egyház az eszközeit elvesztve nyerte vissza a szabadságát.